

Nu dură însă mult și o altă voce îl trezi din nou.

— Ce faci, prietene? Dormi? Pe o vreme ca asta?

Jup își roti încă o dată urechile și, crezând că este tot Simba, bombăni ceva enervat și nici nu se sinchisi.

— Alo, trezirea, vecine!

— Vecine? întrebă Jup derutat și, ridicându-și capul, își deschise cu lentoare ochii grei.

Câteva secunde păru năucit. Și asta, pentru că în fața lui stătea un motan alb cu negru. Printre pleoapele adormite, i se păru că îi seamănă leit. Așa că sări imediat în patru labe, uimit din cale-afară.

— Hei, ușor, prietene, că nu mușc, spuse motanul amuzat, sunt mult prea fin.

— Fin? întrebă Jup, și mai uluit.

— Da, chiar așa... îmi pare bine... eu sunt Lin... Lin cel fin, sau, mă rog, așa mi se mai spune.

— Ah, înțeleg, îmi pare tare bine, eu sunt Jup, un pisoi de soi, răspuse Jup bucuros.

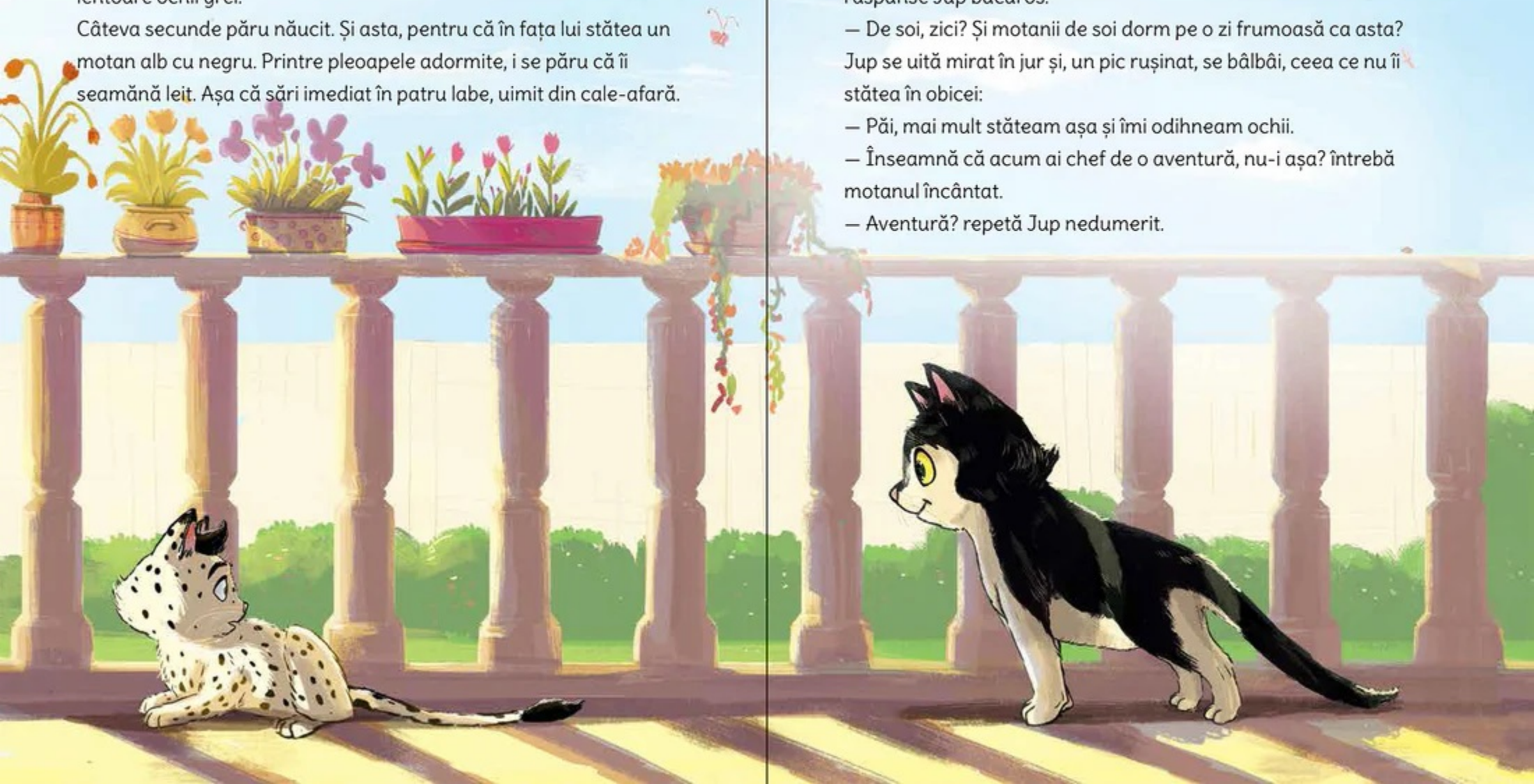
— De soi, zici? Și motanii de soi dorm pe o zi frumoasă ca asta?

Jup se uită mirat în jur și, un pic rușinat, se bâlbâi, ceea ce nu îi stătea în obicei:

— Păi, mai mult stăteam așa și îmi odihneam ochii.

— Înseamnă că acum ai chef de o aventură, nu-i așa? întrebă motanul încântat.

— Aventură? repetă Jup nedumerit.

— Sunt tale tist, tale tist, se auzi vocea lui Simba, care se întorcea și el acasă. Am aflat ceva îngozitol, îngozitol!

Jup îl privi cu teamă. Era sigur că aflase de năzdrăvănia lui și se temea că acum o să afle toată lumea — Lilia, Mur, Maria...

— Jup, sunt tale țupălat, continuă motănașul, cu ochii triști.

— Nu știi ce ai auzit, dar să știi că nu e chiar așa cum crezi, răspunse Jup speriat.

— Nu? întrebă Simba încântat.

— Sigur că nu, știi tu cum e, lumea mai exagerează... continuă Jup, îngrijorat de-a binelea, neștiind exact ce aflase motănașul.

— Ah, păi asta e o veste bună, chial mă speliaseam și voiam să îi spun mamei.

— Ah, dar nu e nevoie să-i spui... poți să-mi spui mie, mai degrabă, de ce să o îngrijorăm și pe ea? se grăbi Jup să oprească o nenorocire. Ce ai aflat așa de grav?

— Ah, păi fetele... Gigi și Mișa mi-au spus că...

Și făcu o pauză, timp în care căscă mult și bine.

— Căăă...? întrebă Jup, privind în stânga și în dreapta, ca nu cumva să îi audă careva.

Așa că, a doua zi și în următoarele, Jup își petrecu tot timpul împreună cu motanii mai mari din sat, făcând tot felul de grozăvenii și stricăciuni pe la casele oamenilor. De fapt, așa cum se întâmplase și mai înainte, Jup nu apuca niciodată să strice cu adevărat ceva. Însă escapadele lui erau mereu atât de spectaculoase, deși la voia întâmplării, încât în scurt timp era unul dintre motanii cei mai apreciați de ceilalți.

Cu toate astea, în sufletul lui știa că nu era bine ce făcea. Pe deasupra, mai era și micuțul Simba, care rămânea tare trist de fiecare dată când pleca fără el. Aproape că nu îi mai băga deloc în seamă pe Simba și pe restul prietenilor săi, nici măcar pe Jack, pe la care nu mai trecuse de mai bine de o săptămână, ceea ce era cu adevărat neobișnuit.

Grozavii, însă, făceau lucruri din ce în ce mai teribile. Furau mâncare de pe mesele oamenilor, vorbeau urât cu pisicile mai mici, fugărindu-le prin parc, speriau păsările și erau tare gălăgioși, deranjând pe oricine se întâmpla să se afle în preajma lor. Mai mult de-atât, plănuiau pentru prima dată o lovitură nocturnă. Unul dintre ei avu ideea strălucită de a se strecura în curtea vecinului din spatele casei lui Jup, chiar acolo unde se afla cocoșul Costică, pentru a fura toate ouăle de sub găini. Era un plan care îi entuziasmase pe toți motanii. Ceva de calibrul acesta nu mai făcuse nimeni vreodată. Și, cum nu era ușor deloc de pătruns acolo, își puseră toată încrederea în Jup pentru a pregăti un plan.

